

LV.

Fôusse, rebêtle, lejiére, ki heş kome moort tåt' amitié :

Sī de ta krasse jamęs kęke faver je resu,

Vién, ę reproche-la-moę . Kęł' ôtre faver de t'émér tant

É-je resûe, ke kęvęrt' ę dękęvęrte rijęer ?

5 K'ę-je, depuis le momant ke te dęzēzī Dāme de mon kęer,

K'ę-je, sinon dęrdę t'ętre fidęł' ę loial ?

K'â-tu, si non montrę tęte fięr' ę malīne vęlontę,

Kant me vōięs sęfrir martire pęr ton amęr ?

Męs, j'an arę vanjans' ę kęrīzon : l'ęre n'an ę- lęię :

10 Vęsī la moort kī me vięnt vanjęr, ę vięnt me kęrir.

Ron, je te pri, de ma vīę ki ęt par troop dūr' ę mon kęrę,

Ron de ma vī, ô Moort, l'ępiniâtre filęt.

Fięre kruęle, le kam te demęrra : męs tu m'i pędras

É plęindras, ne tręvant plus kī te puisse patir ·><·